

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa K. M.

przeciwko J. D.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 marca 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 15 lipca 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
- 2) przyznaje ze Skarbu Państwa Sądowi Apelacyjnemu w [...] na rzecz adw. E.G. wynagrodzenie w kwocie 1800,- (tysiąc osiemset) złotych podwyższoną o stawkę podatku VAT z tytułu udzielenia powódce nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Powołanie we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Skarżąca wniosła o dokonanie wykładni art. 669 § 1 k.c. w zakresie wpływu faktur na obowiązywanie umowy i płatność czynszu oraz podniosła, że skarga jest oczywiście uzasadniona z przyczyny przyjęcia przez Sąd Apelacyjny, iż nie wystawienie faktur dotyczących czynszu najmu przez powódkę świadczy o nie zawarciu umowy i braku wymagalności roszczenia o czynsz.

Odnosząc się do przesłanki potrzeby wykładni wskazać należy, że dokonanie odmiennej oceny materiału dowodowego i ustalenie stanu faktycznego niezgodnie z intencją skarżącej nie stanowi wystarczającej przyczyny uznania, że zachodzi konieczność dokonania wykładni przepisu. Przepis ten musi budzić poważne wątpliwości, a zatem nie wątpliwości zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy, a wątpliwości kwalifikowane, wynikające z rozbieżnej jego wykładni

przez judykaturę i orzecznictwo. Ta rozbieżność musi być ugruntowana, a zatem muszą się wykształcić odmienne stanowiska prawne, a takiej okoliczności skarżąca nie wykazała. Nie stanowi natomiast o rozbieżności zajęcie odmiennych stanowisk przez sąd orzekający i skarżącą w tej samej sprawie, a tylko taki argument zawarła skarżąca w uzasadnieniu wniosku.

Twierdzenia zawarte we wniosku nie mogą uzasadniać zaistnienia przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., nie stanowi bowiem o potrzebie wykładni przepisu taki problem prawny, którego rozstrzygnięcie nie miałoby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w stanie faktycznym ustalonym przez Sąd drugiej instancji lub wykraczający swym zakresem poza granice zasadniczej podstawy prawnej rozstrzygnięcia i irrelevantny dla oceny prawidłowości wykładni lub zastosowania (niezastosowania) właściwego przepisu prawa. Sąd Apelacyjny nie zakwestionował istnienia umowy pomiędzy stronami lecz badał czy istniejący stan faktyczny uzasadniał naliczenie przez powódkę czynszu w świetle § 5 umowy, zgodnie z którym naliczanie miało się rozpocząć z chwilą rozpoczęcia produkcji przez najemcę. Kwestia braku faktur była tylko jedną z okoliczności uzasadniających twierdzenie, że pozwany nie rozpoczął produkcji, bo poza tym wzięto pod uwagę brak protokołu odbioru przedmiotu najmu, rozliczenie wspólnej działalności przez strony obejmujące również okres wskazywany przez powódkę, wypowiedzenie umowy przez powódkę dopiero w dniu 31 października 2018 r. w trakcie postępowania apelacyjnego. W istocie skarżąca dąży do dokonania odmiennej oceny materiału dowodowego, co jest niedopuszczalne na etapie postępowania kasacyjnego wobec związania Sądu Najwyższego ustalonym stanem faktycznym (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Zważywszy na powyższe brak podstaw do przyjęcia za uzasadnioną przesłankę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, która zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O wynagrodzeniu pełnomocnika z urzędu orzeczono na podstawie § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 2 pkt 6 oraz § 14 ust. 26 i § 16

ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2019, poz. 18). O kosztach zastępstwa procesowego na rzecz pozwanego nie orzeczono, bo wniosek o ich zasądzenie został w odpowiedzi na skargę kasacyjną powiązany wyłącznie z wnioskiem o oddalenie skargi i nie dotyczy etapu przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.